

MARIËTTE
MIDDELBEEK

GESTRAND

'Een prachtig en
ontroerend verhaal.'

Mariëtte Middelbeek

GESTRAND

ROMAN

1

‘DIT IS ECHT LEUK VOOR JOU.’

Marloes van Driel legde een opengeslagen brochure op tafel. Ze keek er triomfantelijk bij. Zo triomfantelijk dat Laura, haar twee jaar jongere zus, tegelijkertijd begon te lachen en te zuchten. ‘Wat is dat?’

‘Een reisgids’, zei Marloes ten overvloede, want de foto’s spraken voor zich. Het onnatuurlijke blauw van het zwembad en de glijbanen in schreeuwerige kleuren spatten van de pagina’s af, net als de nep uitzierende palmbomen en vetgedrukte letters. *Vroegboekkorting! All inclusive! Kinderclub aanwezig!*

‘No way.’ Laura duwde de reisgids van zich af. Wat vakantie betreft hadden haar zus en zij altijd al een andere smaak gehad.

‘Kijk nou eerst even.’ Marloes ging tegenover haar zitten en schoof de gids weer Laura’s kant op. ‘Teder resort heeft zo ongeveer meer glijbanen dan je in één week kunt uitproberen en je hebt aparte kinderbuffetten.’

‘Precies de reden dat ik er niet heen ga’, zei Laura gruwend.

‘De jongens zouden het fantastisch vinden.’

Laura schoot in de lach. ‘Die zouden het ook heel fantastisch vinden als ze elke dag in hun joggingbroek in bomen mochten klimmen. Maar in plaats daarvan moeten ze van mij in een net shirt naar school.’

‘Niet in de zomer. Wat heb je dan voor plannen voor de zomervakantie?’

Daar moest Laura het antwoord schuldig op blijven. Eigenlijk was het een vraag die ze zo lang mogelijk voor zich uit schoof. En nu was het begin juni en vroegen Rick en Tim steeds vaker waar ze die zomer naartoe gingen.

‘Gaat Jochem nog met ze op vakantie?’ vroeg Marloes, toen Laura niks zei.

Laura knikte langzaam. ‘Een weekje kamperen in de Ardennen. Dat vinden ze leuk, maar ze vragen wel de hele tijd aan mij wat wij dan gaan doen.’

‘Rick wist mij laatst te vertellen dat het hebben van gescheiden ouders ook best wat voordelen heeft’, zei Marloes glimlachend. ‘Twee keer je verjaardag vieren en twee keer op vakantie.’

Laura knikte. ‘Ja, dat hebben ze wel door.’ Ze friemelde aan de pagina van de reisgids terwijl ze nadacht. ‘Ik kan toch ook gewoon met pa en ma meegaan? Dat vonden de jongens vorig jaar hartstikke leuk.’

Marloes grijnsde. ‘Dat kun je natuurlijk ook doen. Wat is de gemiddelde leeftijd op die camping ook alweer? Eenentachtig? Of was het drieëntachtig?’

‘Dat viel best mee’, zei Laura, maar ze moest ook lachen. ‘Hooguit vijfenzeventig.’

Oké, waarschijnlijk was het inderdaad beter om de camping van haar ouders te laten voor wat die was. Als ze eerlijk was,

moest ze toegeven dat ze vorig jaar na een week opgelucht in de auto was gestapt. Ze had zich voorgenomen om nooit meer langer dan een weekend in de stacaravan te verblijven. Of liever nog: één nacht. Het was best krap met drie volwassenen en twee kinderen, en ook al hadden de jongens de bingoavonden best leuk gevonden, ze was voor de komende vakantie toch op zoek naar een plek met een ander soort entertainment.

‘Hele dansshows voeren ze hier op’, zei Marloes, alsof ze de gedachten van haar zusje kon raden. Laura vermoedde dat dat soms ook zo was. ‘En kindertheater. En er zijn ook allemaal watersporten die ze kunnen doen. Zei Rick laatst niet dat hij wilde leren surfen?’

Dat zei hij niet, maar Laura knikte braaf. ‘Dat klinkt leuk.’

Marloes sloeg haar armen over elkaar. ‘Zo’n resort vinden ze geweldig.’

‘Ga jij dat lekker met ze doen’, zei Laura tegen beter weten in.

‘Gaat niet.’ Grijnzend streek Marloes over haar opgebolde buik. Over ruim een maand zou ze bevallen van haar derde kind. ‘Wij gaan in augustus een week naar zo’n vreselijk huisjespark, waar ik nadien nooit meer hoop te komen.’

‘Zo’n park vind je vreselijk, maar een resort niet?’

‘Echt, geloof me, een resort is te gek. Als je er eenmaal geweest bent, wil je nooit meer anders.’

‘Je bent stapelgek.’

‘Echt waar. Ik wilde Pepijn ook iets heel vreselijks aandoen toen hij het voorstelde, maar die twee vakanties in Antalya waren onze meest relaxte ooit. Nou ja, sinds we kinderen hebben.’

Laura zei maar niet dat ze de laatste vakantie met Jochem in een Spaans vakantiehuis ook heel relaxed had gevonden. Dat gold althans voor het grote huis en het bijbehorende zwembad waar Rick en Tim zich met zwembandjes om een hele tijd in hadden vermaakt. Dat zichzelf en Jochem zowat elke dag ruzie

hadden gehad en de sfeer daardoor drie weken lang onder het nulpunt was gebleven, stond natuurlijk los van hun verblijfplaats.

‘Misschien moet ik gewoon een vakantiehuisje huren. In Spanje of zoiets.’

‘Dat kun je doen.’ Marloes nam een slok van haar cappuccino. ‘En wat gaan de jongens vervolgens de hele dag doen? Ze zijn vier en zes, ze vermaken zich echt niet met wat speelgoed in de achtertuin.’

‘Zwemmen.’

‘Dat vinden ze twee uurtjes leuk.’

‘Er is genoeg te doen. We kunnen stadjes bezoeken en naar het strand. Er zijn vast ook wel pretparken in de buurt.’

‘Je moet het zelf weten, maar realiseer je wel dat jij degene bent die voor het vermaak moet zorgen.’

‘Ze kunnen zichzelf ook wel bezighouden’, zei Laura, maar ze wist dat dat eigenlijk niet waar was. Rick en Tim konden zichzelf wel vermaken, maar vooral thuis. Met hun vriendjes uit de buurt en de idiote hoeveelheid speelgoed die ze op hun kamers huisvestten.

‘Dan doe je dat.’ Marloes trok haar laptop naar zich toe. ‘Hoe heet die site ook alweer waar je vakantiehuisen kunt boeken? Iets met air...’

‘Nee, laat maar’, zei Laura snel. ‘Misschien is een vakantiehuis niet zo’n goed idee.’

‘Dit wel.’ Opnieuw schoof Marloes de gids haar kant op. ‘Hier werken namelijk mensen die jouw kind gaan vermaken.’

‘Hm.’ Laura keek naar de kleurige foto’s. ‘En je dan zeker met vijfhonderd overbehaarde Russen langs het buffet dringen?’

‘Dat valt best mee. Wist je dat er resorts zijn waar Russen hun eigen restaurant hebben?’

‘Dat verzin je.’

‘Het is echt zo. Er zijn ook resorts waar kinderen niet welkom zijn. Dat is het leuke aan Turkije, er is voor iedereen wel een mooi resort te vinden.’

‘Is er ook een resort speciaal voor gescheiden vrouwen die geen zin hebben om naar al die zogenaamd gelukkige gezinnen te kijken?’

‘Niet zo zuur’, zei Marloes opgeruimd. ‘Die gelukkige gezinnen zorgen wel voor hordes speelkameraadjes voor jouw kinderen, zodat je er zelf aan toekomt een boek te lezen bij het zwembad.’

Dat leek Laura wat al te optimistisch gesteld, maar ze zei niks.

‘Laura...’ Marloes hield haar hoofd schuin en keek haar aan. ‘Volgens mij is het resort het probleem niet.’

‘Nou, ik vind het er anders heel vreselijk uitzien’, hield Laura stug vol.

Marloes gaf geen antwoord. Even was het stil tussen hen, toen slaakte Laura een diepe zucht. Haar zus kende haar te goed.

‘Oké’, zei ze uiteindelijk. ‘Je hebt gelijk. Het resort is het probleem niet.’

‘Ik weet dat je er enorm tegen opziet om in je eentje met de kinderen op vakantie te gaan.’

Laura knikte. ‘Het is gewoon zo... troosteloos.’

‘Er zijn genoeg gescheiden vrouwen die het doen. Zijn die allemaal troosteloos?’

‘Dat bedoel ik niet. Maar ik zie mezelf daar gewoon niet zitten, in zo’n gezinsoord. Ik kan net zo goed met viltstift “gescheiden” op mijn voorhoofd schrijven. Dan ga ik liever ergens anders heen.’

‘Ergens waar niemand je kan zien?’

‘Nou...’ Laura beet op haar lip. ‘Ja, eigenlijk wel.’

Marloes kneep haar ogen samen. Laura zuchtte. ‘Oké, dat slaat nergens op. Maar je begrijpt toch wel wat ik bedoel?’

‘Je bent bang dat andere mensen je een zielig hoopje ellende vinden. Totaal mislukt in het leven.’

‘Ja.’

‘Omdat je als jonge, hippe en bloedmooie *single mom* je kinderen een fantastische vakantie gunt? Omdat je stoer genoeg bent om met twee jongens in het vliegtuig te stappen?’

Laura aarzelde. Marloes wist het leuk te brengen, maar zelf zag ze het anders.

‘Je hoeft van mij echt niet naar zo’n kinderparadijs’, zei haar zus toen. ‘Sterker nog, je hoeft van mij helemaal niks. Al blijf je zes weken achter de geraniums zitten, al ga je wel met pa en ma mee bingoen. Het is jouw leven en je moet het helemaal zelf weten.’ Ze zweeg even. ‘Maar ik vind het moeilijk om te zien dat mijn stoere zusje zich zo druk maakt om wat anderen van haar vinden. Je bent gescheiden, nou en? Is dat een schande? Betekent het feit dat je alleen met je kinderen op vakantie gaat dat je geen vrienden hebt? Dat je in de hele wereld niemand kon vinden die met jou mee wilde gaan, omdat je een humorloos, zeikend kreng bent? Een kansloze *left-over*?’ Ze hield haar hoofd schuin.

Laura beet op haar lip. Ze moest moeite doen haar tranen te bedwingen, maar ze wilde nu niet huilen. Haar zus kende haar inderdaad veel te goed. Sterker nog, Marloes had zojuist exact de gedachten verwoord die al weken in Laura’s hoofd zaten en die de reden waren dat het onderwerp ‘vakantie’ een steeds grotere knoop in haar maag veroorzaakte. Als ze eerlijk was, moest ze toegeven dat ze zélf weleens zo had gedacht over een vader of moeder die alleen met de kinderen op vakantie was. Ze had altijd nogal hoog opgegeven over haar gelukkige gezin en was er stiekem trots op geweest dat zij en Jochem er,

in tegenstelling tot een aantal stellen om hen heen, in slaagden het in stand te houden. Natuurlijk had ze het niet in iemands gezicht gezegd, maar stiekem vond ze dat wie ging scheiden, simpelweg niet hard genoeg aan de relatie had gewerkt. Dat diegene zo egoïstisch was om zomaar voor een scheiding te kiezen en daarmee de kinderen te duperen, had ze veroordeeld. Gedachten waarvoor ze zich nu enorm schaamde. Ze hoopte vurig dat niemand zo over haar dacht, maar als het wel gebeurde, kon ze dat iemand niet kwalijk nemen.

‘Lau...’ Marloes legde haar hand op die van haar zusje. ‘Het alternatief is een week met mij, twee totaal onopgevoede prepubers, een krijsende baby en een man met smetvrees naar een huisjespark, waar het ongetwijfeld onophoudelijk regent en je een gehoorbeschadiging oploopt in het tropisch zwemparadijs.’

Marloes keek er zo ongelukkig bij, dat Laura in de lach schoot. ‘Waarom ga je dan?’

‘Omdat ik het te veel gedoe vind om met een baby naar het buitenland te gaan.’

‘Zo’n allinclusiveresort is anders echt een uitkomst voor gezinnen’, zei Laura droog.

‘Als dit meisje niet midden in de zomer geboren zou worden, zouden we daar ook zeker heen gaan.’ Marloes wees op haar buik. ‘Volgend jaar zitten we er weer.’

Laura voelde een steekje van spijt. Ze zou dolgraag met haar zus en haar gezin op vakantie gaan. Ook naar een resort aan de Turkse kust. Maar dat ging niet en bovendien had Marloes natuurlijk wel gelijk. Anderhalf jaar na de scheiding werd het tijd om haar grootste schrikbeeld het hoofd te bieden.

Ze keek naar de reisgids. Het blauw van de zwembaden deed pijn aan haar ogen, maar in haar hoofd hoorde ze Rick en Tim juichen als ze zou zeggen dat ze erheen zouden gaan. En

misschien kon ze inderdaad wel een boek lezen bij het zwembad. Hoelang was het eigenlijk geleden dat ze dat voor het laatst had gedaan?

2

‘MAM! MAM! MAMA!’

Langzaam opende Laura haar ogen. Het was donker in de kamer en ze begreep niet waarom er iemand op haar rug stond te timmeren. Onwillig draaide ze zich om. Ze kon niet zien wie het was, maar ze herkende de stem van Tim. ‘Wat is er, schat?’ vroeg ze slaperig.

‘Gaan we nu op vakantie?’

Het duurde even voordat het tot Laura doordrong dat hij iets zei. Vakantie... Nu...

Met een ruk kwam ze overeind. Ze keek op de digitale klok van haar wekkerradio: 5,31 uur. Waarom was Tim zo vroeg wakker? En wat zei hij over...

‘O, shit!’ In één beweging sloeg ze het dekbed van zich af en slingerde ze haar voeten over de rand. ‘Maak Rick wakker!’ schreeuwde ze tegen Tim, terwijl ze naar de badkamer rende. Daar sprong ze onder de douche, maar binnen een minuut zette

ze die alweer uit. Geen tijd om haar haar te wassen. Ze had al zeker een halfuur geleden in de auto moeten zitten. Rond deze tijd had ze moeten parkeren op Schiphol. Nog twee uur tot hun vlucht.

Haar hart bonkte in haar keel. Wat een slecht begin van de vakantie. En dat terwijl ze gisteravond niet eens had kunnen slapen uit angst dat ze niet op tijd wakker zou worden. Twee keer had ze haar wekkerradio gecontroleerd. Ze had ook de wekker van haar telefoon gezet. Waarom waren die kringen niet afgegaan?

Ze had geen tijd om erover na te denken. Met woeste bewegingen droogde ze zich af. Ze bracht haar mascara te snel op, waardoor er een veeg boven haar oog achterbleef, die ze met een zucht wegboende. Snel haalde ze een kam door haar haar, terwijl ze door de openstaande badkamerdeur de jongens instrueerde zich aan te kleden.

‘Pyjama’s uit en joggingbroeken aan!’ riep ze. ‘Tim! Rick! Opschieten, anders komen we te laat.’

Ze wierp een blik om de hoek van de deur. Op de overloop stond Tim te hannesen met zijn broek, Rick was nergens te bekennen.

‘Is je broer al wakker?’ vroeg Laura, terwijl ze naar hem toe draafde en zijn broekspijpen uit elkaar haalde, zodat hij zijn benen erin kon doen.

‘Ik heb hem geroepen’, verklaarde Tim.

‘Gaf hij antwoord?’

Haar zoon keek haar blanco aan. Wanhopig rende Laura naar de kamer van haar oudste. ‘Rick! Wakker worden! We zijn te laat!’

Er kwam geen beweging in de bult onder het dekbed. Laura liep erheen en schudde eraan. Traag draaide Rick zich om, waarna hij lodderig naar haar keek. ‘Ik wil slapen.’

Laura was veel te opgefokt om naar hem te luisteren. ‘We gaan op vakantie en je moet opschieten. Kom uit bed en kleed je aan, anders missen we de vlucht en moeten we thuisblijven.’

Dat laatste deed de truc, want Rick had enorm naar de vakantie uitgekeken. Laura trok het dekbed van hem af, en hij kwam uit bed. Ze gooide zijn kleren naar hem toe. ‘Snel!’

‘Waarom zijn we te laat?’ vroeg hij, maar Laura gaf geen antwoord. Ze vloog de overloop weer op, waar Tim inmiddels zijn broek had aangetrokken. Hij trok net zijn shirt naar beneden. Het zat achterstevoren, maar Laura liet het zo.

In hoog tempo trok ze haar eigen zomerjurk over haar hoofd en schoot haar vestje en slippers aan. Nadat ze de laatste dingen in haar koffer had gelegd, sloot ze die met een klap. Ze moest erop gaan zitten om hem dicht te krijgen. Gisteravond had ze hem op de weegschaal gezet en was ze binnen de gewichtslimiet van twintig kilo gebleven, maar daarna had ze er nog wat vergeten spullen bij gelegd. Best wel veel vergeten spullen, eigenlijk.

Ze had geen tijd om zich er druk om te maken. Als het een probleem werd, zou ze daar op Schiphol wel een oplossing voor verzinnen.

Steunend sleepte ze de koffer naar beneden, waarna ze terugholde voor de spullen van Rick en Tim. Die hadden elk een eigen koffertje. Laura had wel een vermoeden wie er met de bagage zou moeten slepen, dus had ze haar zoons verboden hun hele speelgoedcollectie mee te nemen. Dat was ten dele gelukt.

‘Jongens!’ riep ze naar boven, terwijl ze intussen in haar handtas checkte of ze alle paspoorten bij zich had. Ze had zelfs Jochem een verklaring laten invullen dat hij haar toestemming gaf om met de kinderen te reizen. Misschien was het overdreven, maar ze moest er niet aan denken dat ze door de

marechaussee staande werd gehouden. Of erger nog: teruggestuurd.

Ze ritste haar tas dicht en snelde weer naar boven, waar Tim inmiddels klaarstond. Vanaf de kamer van Rick klonken allerlei geluiden. Gebonk omdat hij waarschijnlijk zoals gewoonlijk van alles op de vloer liet vallen, of zelf op de vloer viel, en onderdrukt gemopper. Als baby al was Rick dol op uitslapen geweest. Dit vroege tijdstip viel hem bijzonder zwaar.

Even was het stil op Ricks kamer, toen klonk zijn stem: 'Mama!'

'Ja, schat?' Laura sloot haar ogen en wachtte. Rick had de neiging op de gekste momenten met de gekste vragen op de proppen te komen. Wat hij nu ging zeggen kon alles zijn tussen 'Waar zijn mijn schoenen?' en 'Heeft een krokodil ook billen?'

'Wat is er?' Laura stak haar hoofd om de hoek van de deur van de kamer. Rick stond half aangekleed naast zijn bed en hield zijn ene hand voor zijn mond en zijn andere omzichtig in de lucht.

'Mijn tand is eruit.'

Laura keek op de Cars-klok aan de muur. Tien voor zes. Ze haalde diep adem. 'Wat goed, schat. Stop hem in je broekzak, dan gaan we hem straks eens goed bekijken.'

'Nee, ik laat hem hier', zei Rick gedecideerd. 'Straks raakt hij kwijt. Waar is dat doosje waarin we altijd mijn tanden bewaren?'

Laura deed haar best om niet met haar ogen te rollen. Ze had geen idee. 'Weet je, we maken een speciaal bedje en dan leggen we hem in het doosje als we weer thuis zijn. Is dat een goed idee?'

Rick keek haar aarzelend aan en knikte uiteindelijk. Laura vloog naar de badkamer om watten te pakken. 'Kijk, mam!' riep Tim trots. 'Ik heb zelf mijn tanden gepoetst.'

Met enige wanhoop vroeg Laura zich af of het erg was als hij met witte vlekken op zijn shirt in het vliegtuig zou verschijnen. Ze besloot van niet en stak snel haar duim op.

‘Ik wil bij het raam!’

‘Nee, ik!’

‘Mam!’ Tim keek verwijtend om. ‘Ik mocht toch bij het raam?’

‘Rick op de heenweg, Tim op de terugweg’, zei Laura met zo veel geduld als ze maar in haar stem kon leggen. Dat was niet zo veel, vreesde ze. ‘Daar hebben we om geloot, weet je nog?’

‘Ja.’ Triomfantelijk wong Rick zich langs zijn broertje om plaats te nemen op de stoel bij het raam. Makkend ging Tim in het midden zitten. Laura keek verontschuldiging naar de groeiende rij achter haar. Ongeduldige passagiers die er niet langs konden omdat Laura met drie tassen het smalle gangpad versperde. Snel propte ze de rugzakken van de jongens in de bagagevakken en ging met haar handtas op schoot op haar stoel zitten.

‘Hoe werkt dit?’ Tim hield de twee delen van de gordel in de lucht en keek er vragend naar.

‘Die moet je gewoon in elkaar schuiven’, zei Rick wijs. Hij pakte de gordel van zijn broertje en klikte die dicht.

Tim keek verwonderd. ‘Het is anders dan in de auto.’

‘Dit is ook een vliegtuig.’

‘Hoe hard gaat een vliegtuig?’

‘Eh...’ Rick dacht na. ‘Heel hard. Toch, mam?’

‘Heel hard’, bevestigde Laura. ‘Wel duizend kilometer per uur.’ Dat wist ze niet zeker, maar het klonk in elk geval heel snel.

‘Duizend?’ Haar beide zoons keken haar met open mond aan. ‘Wow.’

‘Wat als we neerstorten?’ vroeg Tim.

‘We storten niet neer.’

‘Het kan wel.’

‘Nee joh, gekkie, dat gebeurt niet.’

‘Als we neerstorten zijn we dood’, zei Rick. Hij keek er zo gelaten bij dat Laura in de lach schoot.

‘Laten we daar maar niet aan denken. Moet je kijken, we zitten precies achter de vleugel en je kunt de motor zien.’

Tim frummelde aan zijn gordel tot die losging en kroop bijna bij Rick op schoot om het ook te kunnen zien. ‘Kijk, dat ding gaat zo ronddraaien en dan stijgen we op’, wist Rick te vertellen. Laura luisterde fronsend. Vast iets wat hij had opgezocht op internet. Rick mocht elke dag een halfuur achter haar laptop en soms zocht hij dingen op op internet. Laura hield altijd een oogje in het zeil om te voorkomen dat hij terecht kwam op sites waar hij niks te zoeken had, maar eigenlijk gebeurde dat nooit. Rick was vooral geïnteresseerd in auto’s en boten. En dinosaurussen. Sinds ze hem had verteld dat ze naar Turkije zouden gaan, was daar iets bij gekomen: vliegtuigen. Laura had geen idee met welk toestel ze zouden gaan, maar Rick had haar net bij het instappen weten te vertellen dat het een Boeing 737-800 was. Laura had er veel meer interesse in of het toestel op tijd zou vertrekken, zodat ze haar zoons – geen uitblinkers in stilzitten – niet langer dan nodig rustig zou hoeven houden. Gelukkig had ze twee iPads in haar tas: een van haarzelf en een die ze van Jochem had geleend. Geruzie om wie er wanneer op dat ding mocht was het laatste wat ze tijdens de vlucht kon gebruiken.

Laura staarde naar voren. Het aantal passagiers in het gangpad werd langzaam minder. Een oudere man met een pak aan klaagde op luide toon dat hij zijn aktetas niet kwijt kon in de volle bagagebakken, een vader probeerde de rugzak van

zijn kind er ook nog bij te proppen. Laura was blij dat zij hun spullen in elk geval nog in het bagagevak boven hen had kunnen stoppen, anders moest ze bij aankomst tegen de stroom in het halve vliegtuig door om de bagage uit een ander vak te halen. Ze had alleen haar handtas bij haar voeten neergezet, met daarin het overlevingspakket van krentenbollen en twee iPads.

Ze blies een bezwete haarlok uit haar gezicht en keek om zich heen. De stewardessen waren bezig de bagagevakken te sluiten en zo te zien was de deur al dicht. Dat beloofde in elk geval een tijdig vertrek.

Een kwartier later keek Laura vertederd naar haar jongens. Met gespannen gezichten tuurden ze uit het raam. Rick zat er met zijn neus tegenaan en Tim kon door het raampje ernaast ook nog wat zien. Ze waren net los van de grond, de kleur van de auto's op de A4 was nog te zien. Op een akker reed een tractor, die steeds kleiner werd.

'Ik heb honger, mam', zei Tim zonder zijn neus los te maken van het uitzicht.

'Trek', verbeterde Laura automatisch, en tegen beter weten in.

'Hebben we iets te eten?'

Laura boog zich naar voren en haalde de zak krentenbollen uit haar tas. Ze was blij dat ze ze gisteravond al had belegd met boter en kaas, want vanochtend had ze daar geen tijd voor gehad. Ze overhandigde de jongens allebei een krentenbol en nam er zelf ook een.

'Nog een vliegtuig!' riep Tim even later met volle mond. Er kleefden kruimels aan zijn gezicht toen hij vol enthousiasme opzij keek.

'Mooi, schat', zei Laura. Ze bukte zich en viste een pak babydoekjes uit haar tas. Al waren de jongens allang uit de luiers,

ze ging nergens heen zonder *wetties*. Rick en Tim presteerden het om zelfs tijdens een simpel tochtje naar de supermarkt hun gezicht onder het snot, spuug of zand te krijgen. Ze wachtte tot de jongens hun krentenbol op hadden en poetste daarna hun gezichten schoon, wat ze gelaten ondergingen.

‘Mogen we op de iPad?’ vroeg Rick, die zijn interesse voor wat er buiten gebeurde had verloren nu ze door het wolkendek waren.

Laura pakte de twee tablets uit haar tas. Meteen begonnen de jongens een spelletje te spelen. Laura liet haar blik over de andere passagiers gaan. Schuin voor haar zaten een stel mensen die bij elkaar hoorden, zo te zien een familie. Twee oudere mensen, een paar mannen en vrouwen van haar eigen leeftijd die over de stoelen heen met elkaar praatten, en een groepje kinderen, net als haar eigen jongens druk bezig met de iPad. Het zag er gezellig uit. Ze moest denken aan jaren geleden, toen de ouders van Jochem zoveel jaar getrouwd waren en de hele familie hadden meegenomen naar Gran Canaria. Rick was een jaar geweest, Tim was nog niet geboren. Ze had een goede band met haar schoonfamilie, waar nooit iets aan de hand leek te zijn. De volmaakte familie. Ook zij hadden zo met elkaar in het vliegtuig gezeten. Daar had Laura al gemerkt dat haar schoonmoeder minder relaxed was dan ze leek. Tijdens de vlucht had ze alleen maar rondjes gelopen, bang dat ze anders acute trombose kreeg, ook al was ze kerngezond. En gedurende de vakantie was Laura erachter gekomen dat, hoe gezellig het normaal gesproken ook was, een week met z'n allen in een huisje wel iets te veel van het goede was. Aan het einde van de vakantie had Laura zo vaak op haar tong gebeten dat er eelt op was gekomen. Haar schoonmoeder wilde alles bepalen, tot de tijd waarop ze naar bed gingen aan toe. De eerste dagen hadden Laura en Jochem zich samen met Jochems broer

en diens vrouw nog wel geconfirmeerd aan wat haar schoonmoeder wilde, maar op dag drie had Jochem zijn moeder toegebeten dat hij volwassen genoeg was om zelf te bepalen of hij zijn aardappels wel of niet opat. Dat was bepaald niet in goede aarde gevallen. Wat ook niet hielp was dat Jochems vader elke dag wel iets anders vond om over te klagen. Was het niet het weer, dan was het wel het eten of het huisje. Waarop zijn vrouw des te harder riep hoe gezellig het allemaal wel niet was. Na die vakantie had ze zich voorgenomen om alleen nog met familie weg te gaan als ze in aparte huisjes verbleven. Haar schoonmoeder had het echter nooit meer voorgesteld. En nu was er van de goede band die ze ooit hadden al helemaal niks meer over. Laura was er nog steeds een beetje teleurgesteld over dat Jochems moeder ondanks alles haar de schuld leek te geven van de scheiding. Zelfs met de beste wil van de wereld kon ze dat niet begrijpen, maar inmiddels had ze geleerd dat haar exschoonmoeder geen enkele vorm van kritiek op haar kinderen accepteerde. Laura vond het niet zo erg dat ze haar nog maar sporadisch zag.

‘Mam’, haalde Tim haar uit haar gedachten. ‘Mijn iPad is leeg.’

Laura knipperde met haar ogen en slikte. De woorden die geen enkele ouder wilde horen aan het begin van een vliegreis. Snel pakte ze de tablet aan. Ze had toch echt gecheckt of hij opgeladen was. Een paar keer drukte ze op de homebutton, maar er gebeurde niks. Vertwijfeld vroeg ze zich af of het vliegtuig was uitgerust met stopcontacten en zo ja, of ze een stewardess kon overhalen haar ervan gebruik te laten maken.

‘Die knop’, wees Rick, zonder zijn ogen los te maken van zijn eigen scherm. ‘Die aan de bovenkant. Soms helpt dat, zegt papa.’

Snel drukte Laura erop. Tot haar opluchting lichtte het scherm op. Ze gaf de iPad terug aan Tim en leunde achterover. De eerste crisis was bezworen, dacht ze met veel gevoel voor theater. Hopelijk zou het hierbij blijven.